

ментъ (въ Охридъ). Въведе ме въ храма и прѣдъ свещенія образъ на светителя славянски Климентъ, колѣничихме; моята стара майка отправяше молитва Богу, че бѣ честита за пръвъ пжтъ въ живота си да се моли въ светия български храмъ, да слуша пастирско слово на родния си български езикъ. Слѣдъ молитвата ме изведе въ църковния дворъ, видѣхъ стотини български майки, всички бодри духомъ, почистваха църквата и кичеха съ благоухана зеленина, готвѣха се за нѣкое велико празденство, а пкъ моята стара майка ми каза: „постой синко, погледай и ще се научишъ“. Какви бѣха тия майчини думи? Онова, което съзърцевахъ, чувствавахъ тогава въ тия пълни съ значение думи, сега разбирамъ; да остана и азъ младенецъ посрѣдъ българскитѣ майки, да видя великата имъ прослава и да се науча да почитамъ народното минало, да обикна родъ и племе. . . . драгоцѣненъ майчинъ завѣтъ; благославямъ те, старо майко, благодаря просълзенъ отъ радостъ за твоя свещенъ майчинъ даръ, да бжде вѣченъ покой на праха ти!

Великиятъ празникъ настана, посрѣщаше се всенародно светителя-архипастиръ български. Тържествената минута приближаваше, улицитѣ на древно прѣстолния Охридъ бѣха постлани съ цвѣтя, български майки и бащи посрѣщаха намѣстника св. Климентовъ. А ние, дѣцата, въ празнична прѣмѣна, благославяхме Божествения Промисълъ — сждбата; прѣкланяхме се прѣдъ великитѣ труженици народни, слѣдѣхме радостно величието на тържеството. Бѣловласть старецъ Натанаилъ, светитель български, въ тоя день седна пръвъ, слѣдъ 100 години, на епископския прѣстолъ Климентновъ посрѣдъ всенароденъ викъ: „Тебе Боже хвалимъ!“